

Kapitola 1

Sociální pracovnice byla starší, než dívka čekala; možná se neznámý úředník, který zařizoval tyhle věci, domníval, že šedivé vlasy a menopauzální obtloustlost mohou vzbudit důvěru v adoptovaných dospělých, kteří se sem povinně přišli poradit. Koneckonců nutně potřebovali nějaké uklidnění, ti vysídlenci, jejichž pupeční šňůrou bylo rozhodnutí soudu. Proč by jinak podstupovali tu byrokratickou cestu ke zjištění totožnosti? Sociální pracovnice se usmála povzbudivým profesionálním úsměvem. Vztáhla k dívce ruku.

„Jmenuji se Naomi Hendersonová a vy jste slečna Philippa Rose Palfreyová. Obávám se, že vás nejdřív ze všeho budu muset požádat o nějaký průkaz totožnosti.“

Philippa už měla na jazyku: „Philippa Rose Palfreyová mi říkají. Jsem tady, abych zjistila, kdo jsem,“ ale včas se ovládla, cítila, že by to byl nevhodný začátek rozhovoru. Obě věděly, kdo je. A chtěla, aby tohle jednání skončilo úspěšně; chtěla, aby probíhalo podle ní, i když o něm neměla přesnou představu. Rozepnula přezku na kožené kabele, kterou měla přes rameno, a mlčky ženě podala svůj pas a úplně nový řidičský průkaz.

Snaha o konejšivou neoficiálnost se vztahovala i na zařízení místnosti. Psací stůl vypadal dost úředně, ale slečna Hendersonová si od něj odsedla, když se ohlásila Philippa, a usedla do jednoho ze dvou igelitem pokrytých křesílek u nízkého stolku. Na stolku byly dokonce květiny v modré vázičce s nápisem „vzpomínka na Polperro“, byly to růže různých barev. Nebyla to ta poupata bez vůně a trnů, známá z květinářských výloh. Tohle byly zahradní růže, které Philippa znala ze zahrady na Caldecote Terrace: Peace, Superstar, Albertina, všechny

rozvité, téměř opadávaly, byla mezi nimi jen dvě tuhá poupátka, tmavnoucí na okrajích, kterým nebylo souzeno někdy se rozvít. Philippu by zajímalo, jestli je sociální pracovnice přinesla z vlastní zahrady. Možná už byla v důchodu, bydlela na venkově a najali ji jen na částečný úvazek na tuhle speciální práci. Dovedla si ji představit, jak těžce kráčí kolem záhonů, odstříhuje růže, které vybrala k tomu, aby přežily ještě den v Londýně. Někdo květiny příliš horlivě zaléval. Mezi dvěma žlutými okvětními plátky ležela bělostná kapka jako perla a na stole byla loužička vody. Ale na imitaci mahagonu nezůstane skvrna jako na pravém dřevu. Růže vydávaly opojnou sladkou vůni, ale nebyly čerstvé. V těchto pohodlných křeslech neseděl žádný návštěvník klidně. Úsměv, který v ní měl budit důvěru, byl poskytován na základě oddílu dvacet šest zákona o dětech z roku 1975. Dala si práci se svým zevnějškem, ale to dělala vždycky, předváděla se světu v sebevědomém umění, denně přemalovávala svůj vlastní obraz. Dnes ráno měla působit dojmem, že vlastně o nic nejde, že tenhle pohovor v ní nebudí žádnou zvláštní úzkost, žádnou výjimečnou starost. Silné vlasy barvy obilí, vybělené létem tak, že ani dva pramínky neměly stejnou barvu, měla sčesané z vysokého čela a spletené do jediného těžkého copu. Široká ústa se silným, pěkně vykrojeným horním rtem a smyslně skloněná v koutcích byla bez rtěnky, ale pečlivě nanasla oční stíny, které zdůrazňovaly její nejvýznačnější rys, jasné, poněkud podlouhlé zelené oči. Pleť barvy medu se jí leskla potem. Otálela příliš dlouho v parku Embankment Gardens, nechtělo se jí přijít příliš brzy, a nakonec musela spěchat. Byla v sandálech a manšestrácích, přes ně měla světlezelenou bavlněnou košili s rozhalenkou. V kontrastu k této ležérnosti, chtěně dvojznačnosti ve vztahu k penězům nebo společenské třídě byly předměty, které nosila jako talismany: úzké zlaté hodinky, tři těžké viktoriánské prsteny s topasem, karneolem a peridotem, italská kožená kabelka, která jí visela přes rameno. Kontrast byl úmyslný.

Výhoda toho, že si prakticky nic nepamatovala z doby před svými osmými narozeninami, vědomí toho, že je nelegitmní, znamenala, že tu nebyla žádná falanga živých mrtvol, žádné zbožnění předků, žádné podmíněné reflexy, které by ji omezovaly v tvořivosti, s níž se předváděla světu. Chtěla dosáhnout jednoduchosti, dojmu inteligence, dojmu, že může vypadat efektně, třeba i výstředně, ale nikdy ne obyčejně.

Její spis v čistých a nových deskách ležel před slečnou Hendersonovou otevřený. Přes stůl Philippa poznala některé listiny: oranžový a hnědý vládní formulář, jehož kopii dostala od občanského poradního výboru severního Londýna, kde nebylo riziko, že by ji někdo znal; její dopis hlavnímu matrikáři, který napsala před pěti týdny, den po osmnáctých narozeninách, a v němž žádala o formulář žádosti, který byl prvním dokumentem k totožnosti; kopii onoho formuláře. Dopis byl připíchnutý nahoru na desky, jasně bílý ve žlutohnědé barvě úředních dokumentů. Slečna Hendersonová ho vzala do rukou. Něco na něm, ta adresa, kvalita těžkého lněného papíru zjevná i na kopii, vzbuzovalo chvilkový pocit trapnosti, pomyslela si Philippa. Třeba to bylo zjištění, že její adoptivní otec je Maurice Palfrey. Vzhledem k Mauriceově neúnavné propagaci vlastních děl, proudu sociologických publikací, který se hrnul z jeho katedry, by bylo divné, kdyby o něm starší sociální pracovnice neslyšela. Zajímalo by ji, zda slečna Hendersonová četla jeho *Teorii a metodiku poradenství: průvodce pro praxi*, a pokud ano, nakolik jí pomohlo v povzbuzování sebedůvěry klientů – a jak významné je slovo „klient“ v žargonu sociálních pracovníků – Mauriceovo přehledné vysvětlení rozdílu mezi vývojovým poradenstvím a Gestalt terapií.

Slečna Hendersonová řekla: „Možná bych měla začít tím, že vám povím, jak dalece vám můžu pomoci. Něco z toho už zřejmě víte, ale myslím, že bude prospěšné mít v tom jasno. Zákon o dětech z roku 1975 provedl důležité právní změny, pokud jde o přístup k rodným listům. Umožňuje, adoptovaným

dospělým, tedy lidem alespoň osmnáct let starým, aby mohli žádat u hlavního matrikáře o informace, které je dovedou k původnímu záznamu o jejich narození. Když jste byla adoptována, dostala jste nový rodný list a informace, které vás spojují s vaším současným jménem, Philippa Rose Palfreyová, zatímco váš původní rodný list je uložen na hlavní matrice mezi důvěrnými spisy. Tuto spojující informaci vám teď podle nového zákona může hlavní matrikář dát, pokud o ni požádáte. Zákon z roku 1975 také stanoví, že kdokoli adoptovaný před dvanáctým listopadem 1975, tedy před schválením zákona, musí absolvovat pohovor s poradcem, než tuto informaci může dostat. Je to proto, že náš parlament měl obavy ze změn, které proběhnou retrospektivně, protože po mnoho let mnoho biologických rodičů dávalo děti k adopci a adoptivní rodiče je přijímali s tím, že jim vlastní rodiče zůstanou neznámí. Takže vy jste dnes přišla, abychom mohly společně uvážit možný vliv informací, které můžete zjistit o svých rodičích, na vás i na ostatní lidi, aby informace, po kterých pátráte a na které máte zákonné právo, byly podány patřičným a prospěšným způsobem. Na konci našeho rozhovoru, jestli to ještě budete chtít, vám budu moci sdělit jméno vaší biologické matky a možná i jméno vašeho biologického otce a jméno soudu, který vynesl rozhodnutí o vaší adopci. Budu vám také moci dát formulář žádosti o kopii původního rodného listu, kterou zašlete hlavnímu matrikáři.“

To všechno už jí řekla předtím. Bylo to stále totéž.

„A také je tu standardní poplatek dvě libry padesát pencí za rodný list,“ doplnila Philippa. „Cena vypadá levně. To všechno vím. Je to v té oranžové a hnědé brožurce.“

„Až potud je to celkem jasné. Chtěla bych vědět, kdy jste se poprvé rozhodla zažádat si o svůj rodný list. Vidím, že jste zažádala, až když vám bylo osmnáct. Bylo to náhlé rozhodnutí, nebo jste na to nějaký čas myslela?“

„Rozhodla jsem se, když byl zákon z roku 1975 schválen.

Bylo mi patnáct, dělala jsem závěrečné zkoušky. Asi jsem na to v mezičase nijak moc nemyslela. Prostě jsem se rozhodla, že zažádám, jakmile podle zákona budu moci.“

„Mluvila jste o tom se svými adoptivními rodiči?“

„Ne. My nejsme moc komunikativní rodina.“

Slečna Hendersonová to v této chvíli nekomentovala.

„A oč přesně vám jde? Chcete jen vědět, kdo jsou vaši vlastní rodiče, nebo doufáte, že je vyhledáte?“

„Chci zjistit, kdo jsem. Ale nejde mi jen o dvě jména na roděném listě. Ani tam nemusí být dvě. Víím, že jsem nemanželská. Pátrání může skončit bez výsledku. Víím, že je má matka mrtvá, takže ji nemohu vystopovat, a možná nikdy nenajdu ani otce. Ale budu-li vědět, kdo je má matka, možná najdu vodičko i k němu. Třeba je také mrtvý, ale já si to nemyslím. Jsem si tak nějak jistá, že můj otec žije.“

Normálně měla ráda své fantazie, které byly alespoň mlhavě spojené se skutečností. Jen tahle jedna byla jiná, nezařazená v čase, divoce nepřipadná, a přesto bylo nemožné se jí vzdát, jako staré víry, jejíž archaické obřady, těšivě známé a nesmyslné, nějak svědčí o základní pravdě. Nemohla si vzpomenout, proč ten výjev původně umístila do devatenáctého století, nebo proč poté, co zjistila, že je to nesmysl, protože se narodila v roce 1960, nikdy ty neodbytné, nevázané představy nekorigovala. Její matka, štíhlá postava oblečená jako viktoriánská komorná s nespoutanou hřívou zlatých vlasů pod nabíraným čepcem se dvěma vyšívanými stuhami vyvstala neslyšně jako duch u vysokého živého plotu, který obklopoval růžovou zahradu. Její otec ve slavnostním večerním obleku přicházel jako bůh k terase po širokém chodníčku pod sprškou vodotrysku. Po svažitém trávníku, hýčkaném měkkým světlem večerního slunce, kráčeli pestří pávi. Ty dva stíny splynuly v jeden, tmavá hlava se sklonila ke zlaté.

„Miláčku, miláčku můj. Nemůžu tě opustit. Vezmi si mě.“

„Nemohu. Ty víš, že nemohu.“